

Indenrigsminister og den ærede Ordfører, i Birkeligheden er tilstrækkelig begrundet. Det synes mig, at bægge de to Parter have ganske gode Grunde for deres Standpunkter. Jeg kan sige, at det gaar mig, som det gif Manden i Komedien, at han gav den Ret, der talte sidst. Naar jeg har hørt det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkres (M. Andersen) som Ordfører for Flertallet udvikle sin Plan, forekommer det mig, at den er saa selvindlysende, saa klar og rationel, at der ikke ret vel vil kunne tvivles derom. Men paa den anden Side skal jeg indrømme, at naar jeg saa har hørt den ærede Indenrigsminister, som Tilføjet var i Gaar, med Energi og Varme fægte for sit Forslag, fristes jeg til i hvert Fald paa enkelte Punkter at give den ærede Minister Ret i hans Opfattelse. Rationelt set tror jeg dog, at man bør sige, at Flertallets Forslag ubetinget er det bedste. Der er et sikkert og klart System i dette, at man har en Centralledelse, naar man har et fælles Jærnbane-system, at man har een Mand i Spidsen for denne Ledelse, og at Styrelsen saa forgrener sig paa den Maade, som er foreslaaet af Flertallet. Paa den anden Side forekommer det mig trods det Foredrag, vi nylig hørte om den jydskse Betsedenhed, at der dog maaste her kunde være et Hensyn at tage. Jeg er ikke tilstrækkelig inde i Jærnbaneforvaltningen til, at jeg tør sige, om man kan administrere lige saa godt fra København, som man kan gøre det fra København og Aarhus, men der er et Hensyn i denne Sag, som jeg ikke tror, vi kunne se bort fra, og det er Fortiden og Traditionen, det er, om man saa maa sige, den jydskse Patriotisme. Dette, at Sjælland og Syn i en lang Aarvække have haft en selvstændig Jærnbanebestyrelse, og ere bleve vænnede til at betragte sig som ligestillede Led af Trafikken lige over for København og Sjælland, er et Hensyn, som det forekommer mig, at man saa maa respektere. Jeg er derfor, naar jeg skal dømme i den Strid, der føres mellem de to kyndige Mænd, den ærede Ordfører og den ærede Indenrigsminister, tilbøjelig til, hvad Systemets Helhed angaar, at slutte mig til den ærede Ordfører, medens jeg derimod maa give den ærede Minister noget Medhold, naar Spørgsmaalet drejer sig om at staffe Sjælland en vis Selvstændighed i Jærnbanebestyrelsen. I saa Henseende gaa mine Tanker i en noget lignende Retning som det ærede Medlems, der sidst havde Ordet. Jeg kan ikke ret vel tænke mig, at der er Vanstuelighed ved at have fælles Jærnbaneforvaltning og en fælles Mastinforvaltning, hvormod jeg — med

den Lægmandsforstand, som jeg tilstaar kun at have i disse Sager — nok kunde tænke mig Interesser ved at have en Filial af Trafikledelsen i Aarhus. Hvis der derfor skulde, saaledes som det er antydet fra enkelte Sider, være Tale om at vise Smødekommunen fra de modsatte Vejre for at naa et Resultat, er jeg tilbøjelig til at tro, at det er paa dette Punkt, at Flertallet bedst kan give Råd, hvis Flertallet overhovedet kan gøre flere Indrømmelser, end det alt har gjort. Hvis der skal gøres en Indrømmelse til den ærede Minister med Hensyn til Centralforvaltningen, tror jeg, at det vilde være paa det Punkt, at der i Aarhus, eller hvor det nu skulde være i Sjælland — det vilde vel naturlig blive i Aarhus — blev en Filial af Trafikledelsen i København. I hvilke Forhold denne Filial skulde stilles til Banerne, tør jeg ikke udtale mig om. Jeg sagde, at Flertallet har i Forvejen efter min Mening gjort meget store Indrømmelser. Det har nemlig uden videre taget imod hele det Løningsregulativ, som Statsbanerne og Indenrigsministeriet have udviklet paa egen Haand. Jeg slutter mig i saa Henseende til de Ytringer, der ere fremkomne om, at det er en overordentlig Smødekommunen, der er vist paa dette Punkt, og det forekommer mig, at hvis den ærede Indenrigsminister, hvad jeg ikke tvivler om, sætter Pris paa at faa denne Lov gennemført, burde denne store Indrømmelse, som Flertallet har gjort ham, mildne hans Sind noget og i hvert Tilfælde afdæmpe — jeg tør ikke sige hans Hidstighed, det tør man vel ikke sige om en Minister — og svale lidt paa den Varme, som den ærede Minister fægte med overfor det ærede Medlem fra Vestervig, den ærede Ordfører. Jeg tror ikke, at den ærede Indenrigsminister har tilstrækkelig paakønnet den overordentlige Smødekommunen, der her er vist ham. Han har jo egentlig paa Forhaand faaet en meget stor Part af det, som der skulde afkorderes om, hvis der da skal søges Overenskomst. Jeg vil derom sige, at det forekommer mig at være det væsentligste af alt, det, han har faaet. Hvis jeg som Lægmand turde gøre en Bemærkning mod de Myndigheder, som have ført denne Strid — jeg mener den ærede Minister og den ærede Ordfører —, og hvis jeg turde sige et kritisk Ord om denne Strid, som jeg i øvrigt har paahørt med overordentlig stor Interesse, skulde det være det, at det forekommer mig, at der fra bægge Sider har været set lidt for meget bort fra, hvad der er Hovedformaalet ved denne Sag. Det, der er Hovedformaalet, forekommer mig nemlig fra Rigsdagens Standpunkt maa være at faa